

Miért járt Jézus Tírusz és Szidón földjén? Látszólag menekült: Galileába, ahol addig volt, utána mentek Jeruzsálemből az írástudók és a farizeusok. Emberi parancsolatokról vitáztak vele: mi tesz tisztátalanná és mi nem.

Jézus mégsem menekülésből megy oda. Egyrészt nem félt az írástudóktól: máskor is voltak velük „összetűzése”i. Nem árthattak neki: „senki sem vetette rá a kezét, mert még nem jött el az ő órája” (Jn 7,30). Ő az Atya „órája szerint” járt és cselekedett. Akkor is, amikor Tírusz és Szidón földjére ment.

Miért ment oda? A pogány asszony miatt? Csakhogy Ő „nem akarta, hogy valaki észrevegye”, titokban akart maradni. Mintha kényszerből teljesítené az asszony kérését. Ez is egy olyan eset, amikor Jézus akarata nem egyezett az Atyáéval? Ha igen, akkor ez is megmutatja engedelmességét. – Amikor „Samárián *kellett* átmennie” (Jn 4,4), akkor is engedelmességből tette meg. Akkor is egy asszonnyal találkozik, és ad neki „élő vizet”: örök életet. Utána ez az asszony lesz az, aki ott sokaknak beszél Jézusról: „megmondott mindent, amit tettem” – azok pedig hiszik, hogy „Ő a világ üdvözítője, a Krisztus”. – Ebben a pogány asszonyban is hit támad. Amit mások láthattak: a lánya megszabadult a démontól. Ez őket is elindíthatta Jézus felé, az Ő keresésére.

„Tanúim lesztek Jeruzsálemben és Júdeában, *Samáriában és a föld végső határáig*” (ApCsel 1,8) – Jézus mindenütt ott járt a tanítványok előtt: Samáriában is, pogány területen is. Ha mi „megyünk” valahová, szólunk valakinek az Úrról, már találhatunk „előkészített terepet”, szívet.

Tehát ide, a pogány földre is azért megy, mert az Atya szerint ennek most jött el az órája. Ezért teljesíti az asszony kérését is. Az asszony azért ment oda, mert „hallott róla”. Hallott arról, hogy ki Jézus, hogy milyen csodákat tett, ez reménységet adhatott neki és felismertette vele, hogy Őrá van szüksége. Hallott arról, hogy most ott van. Azok, amiket eddig hallott róla, most személyessé válnak számára. Most derül ki, van-e hite. Elindul-e hozzá, bízik-e benne, hogy Jézus foglalkozni fog vele? Ha a samáriai asszonynak furcsa volt, hogy Jézus beszél vele, akkor a pogánynak még inkább az kellett hogy legyen.

Jézus valóban próbára teszi a hitét: csak a csodáért jött-e (Jn 4,48: „ha nem láttok jeleket és csodákat, nem hisztek”), csak a gyógyulásért, vagy „több van benne”? Kinek tartja az Úr Jézust? Miért jött Ő?

Az Úr Jézus megváltani jött, a bűnöktől megszabadítani, örök életet adni. Ezt „először a fiaknak”, Izráelnek kellett volna felismernie. Ők ismerték a próféciákat, ők látták Jézus jeleit és az egész életét, azt, hogy soha nem tett bűnt. Ehelyett elutasították, bűnt próbáltak rábizonyítani, megfeszítették. Nem kellett nekik a „fiak kenyere”, az Élet Kenyere. Így viszont abból is kaphattak az „ebek”, nemcsak a morzsákból: „az ő elesésük által jutott el az üdvösség a pogányokhoz” (Róm 11,11).

A démonoktól való szabadulás olyan dolog, amit csak Isten tud megtenni – tehát ha a pogány asszony ezt kéri, akkor hiszi Jézusról legalábbis azt, hogy „Isten van vele”, „mert senki sem teheti ezeket a jeleket” másként (Jn 3,2). De kijelenti, hogy ez csak morzsa: hiszi, hogy Jézus valami még nagyobb ad, nemcsak csodákat tenni jött. „Ezért a szóért” Jézus megteszi, amit kér az asszony, mert ez már valódi hit Őbenne.

A Kenyér maga az Úr Jézus, és ebből részesülhettünk mi is, nemcsak Izráel. Ne csak „morzsáért” könyörögjünk: gyógyítson meg valakit, hozza ki egy kellemetlen helyzetből stb.

Lehet ilyeneket kérni, de tudjuk, hogy ez csak morzsa; akiért imádkozunk, annak is többre van szüksége: arra, hogy Őt megtalálja, vagy Őbenne növekedjen, ill. Ő növekedjen benne. Az Atya Krisztussal együtt ad meg nekünk mindent – és másoknak is, nem akarja, hogy „morzsákon éljenek”. Azt akarja, hogy Őt ismerjék meg: „kenyerük” legyen: „életük legyen és bőségben éljenek”.

Mk 5,19

„Menj haza a tiedhez, és vidd hírül nekik, milyen nagy dolgot tett az Úr veled és hogyan könyörült meg rajtad.”